

Twiewiewie

“Twiewiewiewie--wiewiewiewiewiewiewiewiewiewie--twiewiewie...”

Ik meende eerst onze Voorzitter te horen, met de vingers in de mond bezig. Toen bedacht ik dat ik in San Francisco rondliep, en die kans dus klein was. Ik had er dan ook het raden naar waarom de blauw-wit-en-zwarte Ford mij staande hield.

“Ik heb niets gedaan, en al wat ge zegt zijt ge zelve !”- het lag op mijn tong, maar ik kreeg niet de kans om mijn mond open te doen.

“Handen omhoog, of ‘k schiet u dood !”

Het moest iets van een 45 jaar geleden zijn dat ik dat nog eens gehoord had, tijdens een Wild West avontuur waarin de Gemaskerde Ruiter van achter werd aangevallen door Old Shatterhand, ter hoogte van de houtmijt van mijn grootmoeder.

Eén tel later stond ik dan ook met mijn handen omhoog tegen de muur – in de films moet het al goed meevallen eer dat er een muur in de buurt is, en wordt de hoofdrolspeler normaal met de handen op de rug op de motorkap geduwd edoch zonder zijn kaken te verbranden – ik had dus geluk. Het fouilleren deed deugd, vooral waar dat ik het graag heb. Die ijzers aan mijn polsen leken me minder lekker te zitten.

“Double you tie sie, hein ?”

De dog die me aansprak schoof zijn kepi iets naar achter op zijn hoofd. In zijn rechter mondhoek verscheen te pas en te onpas een stuk blauwachtig komgom. Hij rook naar slechtgewassen schapewol besprenkeld met lookvinaigrette. Films benaderen de werkelijkheid maar van verre.

“Neen, neen, ik ben alleen...”

Double you... double you... pas toen hij op mijn borst wees drong het tot mij door. Ik had op aanraden van onze Voorzitter mijn thermovest van de club aangedaan, want “man, man, wat kan het daar koud zijn in San Francisco, ik heb daar ijlings een pullover moeten kopen”, had hij gezegd. En uit zijn spijtige blik had ik begrepen dat hij het voor een keer gemeend had.

Verwarrend toch. Wij zeggen Wee Tee Cee. Fransen Double Vee Cee, Amerikanen Double You Sie, Duitsers Wie Tee See. Hoe kan een Vlaming daar nog wijs uit geraken. Dat ze allemaal Vlaams leren, ’t zou de wereld zoveel simpeler maken. Hoe gaan die mannen naar ’t vertrek ? Je vais à la double vee cee. I muss vie see drucken gehen. I go to double you see shitten.

Dogmans kon er niet mee lachen. Er kwam een blaas op zijn lippen die plots openspatte, en de kauwgom plakte tot aan zijn wenkbrauwen die er uit zagen als versleten schoenborstels. Hij duwde fors met zijn wijsvinger tegen mijn borst, zodat ik ei zo na omver viel. Gelukkig was er die muur weer.

“Double you tie sie... Kaaikebow...”

“Kiekeboe,” corrigeerde ik hem, wellicht iets te heftig, want hij sprong een meter achteruit van ’t verschieten. Al wat ge verschiet zijt ge kwijt, kwam het in mij op om hem te waarschuwen, maar toen ik in de loop van zijn Magnum keek dacht ik er anders over. Dat ding zou best niets kwijt geraken, en zeker niet bij mij.

Nu kwam er een vreemde grijns op Doggie’s fees.

“The Taelman Connection, no ?”

Ai, ik had al gehoord van de French Connection, en dat er dus in een ander taal een Taelman Connection kon zijn, achtte ik best mogelijk. Maar dat onze Voorzitter hier in

San Francisco al zo bekend zou zijn, of misschien... neen, dat kon toch niet... of misschien gewoon weer een stommeit uitgehaald ?

Toen Dogzak aanstalten maakte om me naar de wagen te leiden, zie ik :

“Onze Frontseater maybe has...”

“You will sit on the back seat,” snauwde hij.

Zeï hij sit of shit ?

Jamaar, ik wilde helemaal niet zitten, laat staan...

Ik zei het al, de films kunnen niet aan de werkelijkheid. Zonder dat ik het in de gaten had, stond plots Dog's collega naast hem. Meteen had ik die dan wél in de gaten. Collega had namelijk het haar in een *ponytail*, doordringende blauwe ogen, en een heerlijk stel borsten. Daar moest iets mee aan te vangen zijn, dacht ik. De hemel trok helemaal open toen Collega zowaar zei :

“Are you from Belgium ?”

“Yes,” zei ik, “You too ?”

“U2 is from Ireland, dickey... I have been in Belgium”.

Bleek dat Collega zelfs een woordje Frans praatte, met een raar accent weliswaar, maar 't mijne was niet veel beter. Een vlotte babbel zat er niet in, zeker niet toen ik haar probeerde te overtuigen Vlaams te leren. Collega bleek wel fietsliefhebber te zijn, reed op een *full carbon monocoque* met een compact versnellingsbak en een gelzadel van Zelzate, duwde gemakkelijk 400 watt, en kende Paul Van Himst. Toen ik beleefd (jawel, ja toch) opmerkte dat dat een voetballer was, zei ze :

“Yes, but a good friend of Eddy. You know Eddy ? Eddy Merckx ?”

Niet te vloeren, dat jong.

We koutten nog over koetjes en kalfjes, en de conclusie was dat ze onze koerskledij schreewlelijk vond. “Gelijk uw collega,” had ik gezegd, maar ze zei dat ik beter wat op mijn woorden kon passen. En dat ik volgende keer kon zien dat ik een andere tenue aan had om in Frisco rond te lopen.

Toen Den Dog zag dat er zich iets moois tussen Collega en mij ontspon, wou hij zich ook eens sympatiek gaan profileren.

“Do you know Armstrong ?” vroeg hij, nogal poeslief voor een hond.

“Den Louis of den dienen die bijna zijn benen brak op de maan ?” antwoordde ik.

Toen zijn ogen keken alsof hij azijn aan het pissen was, jubelde ik inwendig. Had ik hem of had ik hem niet ?

---oooOOOooo---

